

שיעורי חינוך

אידיש

פונעם ראש ישיבה שליט"א

פראקטישע עצות און הדרכות פאר עלטערן, מלמדים, מחנכים און מחנכות

פרשת וירא
שנת תשפ"ד

גלייז
לייז

שעורים אין חנוך

• וואס מען לייגט אריין אלס קינד - בלייבט

זונטאג פרשת דברים שנת תשפ"ג - קרית ברסלב - ליבערטי יע"א

וויילסט, קענסט אפילו זיצן אויפ'ן בענקל... אבער ווען מען עסט דארף מען זיצן מיט ביידע פיס אונטער'ן טיש!

"פארוואס לאכסטו פון יענעם?" "פארוואס שפעסטו פון יענעם?" פֿרעגט די קינדער: "דו ווילסט מען זאל לאכן פון דיר?"

מיט'ן אייבערשטן'ס הילף פֿרענגען מיר א נייע שיעור וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט געגעבן פאר מחנכים, זונטאג פרשת דברים, שנת תשפ"ג לפֿרט קטן, אין שטעטל, קרית ברסלב - ליבערטי יע"א.

דו קענסט דאך אויך זיין אזוי,

איך האב אַמאל געדאווענט אין אַ בית המדרש צוליב אַ שמחה, איך בין דאָרט געווען מיט צוויי פון מייןע קינדער, זיי זענען נאָך געווען קליינע קינדער, דאָרט ביי דעם טיש וואו איך האב געדאווענט איז געזעצן אַ טאטע מיט אַ זון וואס איז נישט געזונט, אַ דאָן סינדראם לאַ עלינו, איר ווייסט דאָך וואס טוט זיך אין בית המדרש ווען מען זעט אַזאָ קינד, דער קינד מאַכט זיך נאָריש און די גאַנצע בית המדרש לאַכט - אויסער דער טאטע וויינט. האב איך געזען ווי מייןע צוויי קינדער לאכן, האב איך זיי אַרויס גערופן אינדרויסן פון בית המדרש און זיי ביידע געגעבן אַ פאַטש! איך האב זיי געזאָגט: "דו לאַכסט פון אַ צווייטער באַשעפעניש? דו לאַכסט פון אַ איד?!" דו קענסט דאָך אויך זיין אזוי, דו ווייסט וואס גייט זיין מיט דיר?"

עסן מיט דרף אַרץ איז אַ וויכטיגע זאַך. עס זענען דאָ קינדער וואס מען האט זיי דאס קיינמאל נישט אויסגעלערנט, מען דארף זיי פשוט אויסלערנען צו זיין מ'שׂב און מחונק. ווען איך זע בחורים אין ישיבה עסן ברויט שטייענדיג, זאג איך זיי: "עס נאַרמאל!"

די מלמדים און לערערנים קענען עס אריין לייגן אין די קינדער מיט געשמאק, און ווי אזוי מען לערנט זיי אויס אלס קינד - אזוי וועלן זיי בלייבן.

לערנט אויס די קינדער: "מאך צו דיין מויל בשעת דו עסט", "רעד נישט ווען דו עסט, עס פלייט דאך פיקלס און טאמעטעס פון דיין מויל... שלינג אראפ און נאכדעם קענסטו רעדן!"

דו וואוינסט צווישן מענטשן!

אויב אַ קינד קומט אין פֿתּה און זיין מויל שמעקט פון קנאַבל, און קיינער וויל נישט שטיין נעבן אים, דאָרף מען אים זאָגן און אויסלערנען אַז מען קען נישט עסן קיין קנאַבל אויב מען דרייט זיך צווישן מענטשן, קען זיין אַז קיינער האט אים נישט מחנך געווען.

ווען איך בין געווען אַ קינד האט מיר מיין טאטע שליט"א דאס אויסגעלערנט, איך געדענק נאָך אַז דאס איז מיר געווען אַ שווערע זאַך, ווייל איך בין געווען צוגעוואוינט צו מאכן אַ טאָוסט (פענעץ) און עס אַנשמיין מיט קנאַבל און פוטער, דאס איז מיר געווען זייער געשמאק צו עסן, אָבער מיין טאטע האט מיר געזאָגט, "געענדיגט, אַז דו ביסט צווישן מענטשן קענסטו דאס נישט טון". מיין טאטע האט מיר געזאָגט: "עס נישט קיין צוויבל און קנאַבל! - די צוויי זאכן עס נישט, ווייל דו ביסט אויסגעמישט צווישן מענטשן און עס וועט גיין פון דיר אַ גערוך, אויב דו וועסט וואוינען אין מדבר וועסטו קענען אריין בייסן אין צוויבל און קנאַבל... ווי לאנג דו וואוינסט צווישן מענטשן קענסטו דאס נישט טון!"

אין דעם פאל שיק איך אהיים בחורים פון

אריין לייגן אין די קינדער 'גוטע מידות'

עס איז פאר מיר א זכיה אז איך קען רעדן צו די מחנכים פון אונזער מוסד.

איך וויל מחזק זיין די מלמדים מען זאל אריין לייגן אין די קינדער 'גוטע מידות', זיי זאלן זיין סענסעטיוו צו אַ צווייטן, און נישט חזק מאכן פון אַ צווייטן.

דער אייבערשטער האט באשאפן די וועלט אז יעדער מענטש טראכט אנדערש פונעם צווייטן, און יעדער מענטש פירט זיך אנדערש פונעם צווייטן, דאָרף מען אויסלערנען די קינדער, זיי זאָגן: "אויב איינער טראכט אנדערש פון דיר, אויב איינער רעדט אנדערש פון דיר, אויב איינער גייט אָנגעטון אנדערש פון דיר, אויב איינער עסט אנדערש פון דיר, אָדער אויב איינער שאַקלט זיך אנדערש פון דיר, קענסטו נישט לאכן פון יענעם, דו קענסט נישט שפעטן פון יענעם!"

בפֿרט יעצט אז מיר שטייען אין די דריי וואכן וואס די בית המדרש איז חרוב געווארן וועגן די עבירה פון 'שנאת חנם' (יומא ט), דאָרף מען אָוועק געבן אַסאך צייט אין חדר און אין שולע צו רעדן נאכאַמאל פון דעם אז מען דארף האבן גוטע מידות, מען קען נישט לאכן פון אַ צווייטן.

דאס איז דאך איינע פון די סימנים פון אַ איד, אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאָגן (במדות ט): אַז די אידן האבן דריי סימנים: "רחמינם, ביישנין, וגומלי חסדים". אַ איד שפעט נישט פון אַ צווייטן.

יעדער מענטש ווערט געבוירן מיט נישט אויסגעארבעטע בלוט, אזוי ווי עס שטייט (אויב יא, יב): "ועיר פרא אדם יולד", אַ מענטש ווערט געבוירן ווי אַן אייזל אַן שכל, ער דארף אַרבעטן אויסצוארבעטן זיינע מידות, און דאס איז די אַרבעט פון די מלמדים און לערערנים אויסצולערנען די קינדער, זיי פֿאַרהאַלטן:

• וואס מען לייגט אריין אלס קינד - בלייבט

איי און איך זע אז עס איז לויז, איך עפן נאך אן איי און עס איז אויך לויז. איך בין געווארן זייער גערעגט, איך האב נישט געקענט טראכטן וואס איך טו, און האב איך גענומען א לויזע איי, איך בין אריין אין קאך און עס געווארפן אויפן קעכער אין פנים אריין!

איך האב געוואוסט אז איך בין נישט געווען גערעכט, איך האב גלייך געוואוסט אז איך האב געטון א זאך וואס מען טאר נישט טון, איך בין געווען אזוי פארווייטאגט, איך האב געטראכט 'מן הסתם גייט מען מיר ארויס ווארפן פון חדר, דער מנהל גייט אריין קומען מיך אהיימשיקן, עס גייט אריבער א האלבֿע שעה, מען הייבט שוין אן צו לערנען און דער מנהל קלאפט אויפן טיר, ער רופט זיך אן: "שמחה! קום אהער", איך שטעל זיך אויף, איך האב גלייך פארשטאנען וואס ווארט מיך אפ, דער מנהל זאגט מיר: "דער קעכער רופט דיך אונטן!" איך גיי אראפ, און דער קעכער זאגט מיר: "זיי מיר מוחל! עס האט היינט געדארפט זיין הארטע אייער, נאר איך בין אויפגעשטאנען אביסל שפעט איז עס געבליבן לויז, איך האב דיר אפגעקאכט הארטע אייער, דא האסטו הארטע אייער, עס דאס אויף!" איך האב געגעסן די אייער און צוריק געגאנגען אין כחה.

דער אינגערמאן זאגט מיר: "דער קעכער האט מיר געראטעוועט מיין לעבן! ער איז געווען א מענטש מיט שכל, מיט הארץ, ער האט פארשטאנען אז א קינד ווארפט נישט סתם אן איי אין פנים, ער האט געוואוסט אז מן הסתם בין איך הונגריג און איך ווארט אויף מיין פרישטאג."

ער איז א רחמנות'דיגע שעפעלע

ווען איך טראכט פון די מעשה קומט מיר צו וויינען, איך טראכט צו מיר, ווי טרעפט מען אַזעלכע טייערע מענטשן זאלן אַרבעטן אין אַ מוסד, מענטשן וואס טראכטן מיט הארץ! עס מיינט נישט אז עס איז באַרעכטיגט צו זיין אַ מחוצף, מען טאר דאס נישט טון, אָבער ווער זאָגט אז דער קינד איז אַ מחוצף? אָפּשׂר קוקט ער אויס גוט נאר פון אינדרויסן, ער גייט אַנגעטון מיט אַ שיינע העמדל, אָבער אינעווייניג איז דאס אַ צעבראָכן קינד, ער איז אַ רחמנות'דיגע שעפעלע וואס האט נאכנישט געגעסן פון נעכטן מיטאג, ער איז זייער הונגריג, אָפּשׂר האט דער קינד אַ טאטע מאמע וואס שטעלן זיך אַוועק אינדרויסן ווי שיינע אידן, אָבער אינדערהיים הרגלענען זיי די קינדער?

ווי געמט מען אזא הארץ?! אַ מלמד, אַ לערערין, אַ קעכער, אַ לאַנטש רבי, אַ פּאס רבי וואס זאל טראכטן: דאס איז אַ קינד, דער קינד האט אַ הארץ, דער קינד וויל נישט סתם זיין שלעכט, אָפּשׂר באַדערט עפעס פאַר דעם קינד!

המשדח פונעם שיעור מיטן אייבערשטן'ס הילף קומענדיגע וואך

באליידיגט ווען איך זאג איר עס, זאג איך אים: "עס איז גארנישט, זאג עס נאכאמאל שיינערהייט: 'איך בעט דיר, אָפּשׂר קענסטו עסן מיט עסצייג, אָפּשׂר קענסטו עסן איידל'".

דערפאר, ווען מען זעצט אַוועק קינדער אין לאַנטש רום ביי פרישטאג און מיטאג, דאַרף מען דאס אויסלערנען, מען לערנט זיי שוין אויס: "זיץ נישט אויף דיין פיס", "זעץ זיך אראפ", "פארעקל נישט אַ צווייטן", "מאך צו דיין מויל ווען דו עסט".

מען מוז נישט באַמערקן פאַרן קינד בשעת מעשה, אָבער מען דאַרף זיך אומקוקן פאַר וועמען מען דאַרף דאס זאָגן און שפּעטער רופט מען אים אין אַ זייט מען זאָגט אים: "איך וועל דיר אויסלערנען אַ שיינע זאך", און מען לערנט אים ווי אזוי צו עסן איידל.

דער קעכער האט געראטעוועט מיין לעבן!

דער עיקר איז עס זאל זיין הארץ. איך דערמאן זיך אַ מעשה וואס איך האב שוין אַמאל דערציילט אָבער איך וויל זיך עס איבער דערציילן. אַ אינגערמאן דערציילט מיר, מיינע עלטערן זעען אויס צו זיין זייער וואוילע עלטערן, אין בית המדרש קען קיינער נישט חלומ'ען אז עפעס איז שלעכט מיט זיי, למעשה זענען זיי נישט קיין געזונטע מענטשן, די מינדעסטע זאך וואס אַ קינד שטערט זיי, קענען זיי אראפ ווארפן דעם קינד אלע טרעפ! די מינדעסטע זאך וואס אַ קינד טוט, באַקומט ער שוין נישט קיין עסן און קליידונג! אינדרויסן דערקענט מען גארנישט, זיי וואוינען אין אַ שיינע גרויסע הויז מיט שיינע ביימער ארום, ממש הערליך, אָבער זיי הרגענען די קינדער!

ווען מיר זענען געווען קינדער האָבן מיר אַפילו נישט געכאַפּט אז זיי זענען נישט געזונט, מיר האָבן געמיינט אז מיר זענען דער פּראָבלעם, מיר זענען נישט גוט, ביז דער אייבערשטער האט רחמנות געהאט אז אַ שכן האט צוגעזען וואס גייט פאַר ביי אונז אין שטוב, זיי האָבן זיך אַריין געלייגט צו העלפן און דער רעגירונג האט אַוועק גענומען אלע קינדער פון שטוב.

זאָגט מיר דער אינגערמאן: איך האב איינעם צו פאַרדאַנקען פאַר מיין לעבן, דער קעכער פון מיין מוסד וואו איך האב געלערנט. וויל מיר האָבן נישט באַקומען קיין עסן אינדערהיים, אונזער שפייז איז געווען נאר פרישטאג און לאַנטש - אין חדר, מער פון דעם האָבן מיר נישט באַקומען, ווען מיר זענען אַהיים געקומען פון חדר האָבן מיר געדאַרפט וואַרטן צו באַקומען צו עסן ביז מאַרגן ביי פרישטאג. איך האב זיך זייער געעקלט פון לויזע אייער, ביי מיר האט לויזע איי אויסגעקוקט ווי שליים... איך האב דאס נישט געקענט עסן, איך האב יעדן טאג ארויס געקוקט ווען עס וועט זיין הארטע אייער.

איי טאג בין איך אַנגעקומען אין חדר, איך האב געוואוסט אז לויט דער מעניו (סדר) דאַרף היינט זיין הארטע אייער, למעשה עפן איך אן

נישבה. אויב אַ בחור קומט צו נאַנט צו מיר, ער פּרעגט מיר אַ שאַלח און איך שפיר אז עס גייט אַ שלעכטע גערוך פון זיין מויל, פּרעג איך אים: "דו האסט היינט געפּוצט דיין ציין?" זאָגט ער: "זיין", זאג איך אים: "אַנטשולדיגט, גיי אַהיים, פּוצ דיין ציין און קום צוריק". אין שטעטל קען מען נישט אַהיים שיקן פּחורים, וויל דער חדר איז ווייט פון דער היים, אָבער אין וויליאַמסבורג שיק אים אַהיים, איך זאָג: "גיי אַהיים, פּוצ דיין ציין און קום צוריק".

איך געדענק ווען איך בין געווען אַ מלמד אין אַ מוסד האט מען פרייטאג ביי פרישטאג געגעבן פאַר די קינדער טאַמעטע דיפ (הרף), פון אלע טאַמעטעס וואס זענען איבער געבליבן אַ גאַנצע וואך, אזוי האט די מוסד זיך געשפּאַרט געלט. איך קום אַריין אין כחה און איך האב נאך אַזאַנס נישט געהאַט, די גאַנצע כחה שטעקט פון קאַבאַל... ווען מען עסט טאַמעטע דיפ אינמיטן אַ סעודה בלייבט נישט קיין גערוך אין מויל, וויל מען עסט נאכדעם פיש, זופ, פלייש, וואס שווענקט אראפ דעם גערוך, אָבער אז מען עסט נאַר ברויט מיט טאַמעטע דיפ בלייבט אַ שטאַרקע גערוך אין מויל, בין איך געגאַנגען צום קעכער און געבעטן ער זאל עס מער נישט געבן, מען קען נישט זיצן מיט מענטשן ווען עס גייט אַ שלעכטע גערוך פון מויל.

דער מלמד און לערערין זאלן זיין די מאמע

ביי יונגערע קינדער איז דא נאך זאַכן וואס זיי טוען און עס מאכט זייער נערוועז אַנדערע, ווי קינדער וואס קראָן זיך די נאַז און דערנאָך לייגט ער עס אַריין אין מויל, אַדער אַ קינד וואס קומט זייער נאַנט צו אַ צווייטן און עסט אַריין אין יענעמיס אויער, ער קייט און שפייט אויף יענעם, אויב מען זעט אין כחה אז אַ קינד טוט דאס, דאַרף מען אים אויסלערנען עס נישט צו טון.

קען זיין דער קינד האט נישט אַ מאמע וואס זאל אים אויסלערנען די זאַכן, די מאמע איז פאַרנומען מיט איך ווייס נישט וואס... מיט איינקויפן און קוקן קליפס, זי שטייט נישט אויף אירע קינדער, זי רעדט נישט צו אירע קינדער, זי לערנט נישט אויס אירע קינדער די ריכטיגע וועג, דאַרף דער מלמד און לערערין זיין די מאמע עס אויסצולערנען.

מען דאַרף זיך פרייען און פילן גוט אז מען לערנט אויס די זאַכן, וויל מען העלפט דערמיט דעם קינד ער זאל קענען חתונה האָבן, זיין ווייב זאל זיך נישט פאַרעקלען נאך די חתונה פון אים.

אַ אינגערמאן זאָגט מיר: "ביי מיינע עלטערן עסט מען אזוי שיי, מען עסט מיט עסצייג, איידל; איך האב חתונה געהאַט און מיין ווייב עסט מיט די הענט און פיס... איך פיל ממש ווי איך ווער פאַרעקלט פון מיין ווייב, איך קען נישט אזוי לעבן, איך וויל קוקן גוט אויף איר אָבער איך ווער פאַרעקלט פון איר", האב איך אים געזאָגט: "זאג איר", זאָגט ער מיר: "איך זאג איר און זי ווערט

מיט'ן רבינס עצות האב איבערגעלעבט די טעראר אטאקע

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

געבטן נאכט האט פאסירט א שרעקליכע טעראר אטאקע נעבן מיין שטוב, מיין ווייב איז געווען דעמאלט מיט די קינדער אויף יענעם גאס וואו עס האט פאסירט. אלעס איז גלייך געווארן אפגעשפארט. מענטשן זענען געלאפן צו אלע זייטן. איך בין געווען אינדערהיים און איך האב א גאנצע צייט געזאגט צו מיר אליין, "דער אייבערשטער איז מיט מיר, דער אייבערשטער איז מיט מיר, איך בין אראפגעלאפן אין גאס, די טעראריסטן זענען שוין ארוועקגעלאפן, איך האב ארויפגעברענגט טייל קינדער, זיי זענען געווען זייער דערשראקן, עס איז געווען א גרויסע בהלה פון פאליציי און הצלה, און איך האב גע'חזר'ט מיט זיי אין מאל און נאכאמאל אז דער אייבערשטער איז מיט אונז, און מיר האבן מתפלל געווען אז אלע אידן זאלן זיין געוונט און שטארק.

איך האב פלאצירט די קינדער ביי די שכינים און צוריק געלאפן ארויפברענגען מיין ווייב און די בעבי, און איך הער ווי מיין ווייב רעדט אויך צו זיך, זי בארואיגט זיך אז דער אייבערשטער איז מיט אונז, דער אייבערשטער היט אויף אונז.

איך קען נישט גענוג דאנקען דעם אייבערשטן אז מיר האבן זוכה געווען צו זיין מקורב צום הייליגן רבין, מיר זענען זוכה צו הערן די שיעורים פון ראש ישיבה שליט"א, וואס ברענגט אריין אין אונז אז עס איז נישטא פון וועמען און פון וואס מורא צו האבן, ווייל דער אייבערשטער איז אלץ מיט אונז, ער געבט אכטונג אויף אונז, און וואס עס דארף פאסירן וועט סיי ווי פאסירן, דער אייבערשטער טוט נאר גוט פאר אונז.

יישר בח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום א' פרשת אמור, ז' איר, כ"ב לעמר, שנת תשפ"ב לפרט קטן

לכבוד ... גרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

א מתנה דער רבי! ווען עס פאסירט עפעס שרעקעדיג פארלירט מען זיך נישט; דער רבי באקט אריין אין אונז א שטארקע לויטערע קלארע אמונה, ווען עס פאסירט א שרעק בלייבט מען שטארק מיט אמונה.

דאס האט מען געקענט זען ווען עס האט אויסגעבראכן די מגיפה פון קאראנע; אין אנהויב זענען מענטשן געווארן פארפאניקט, מענטשן זענען געשטארבן פון פחד, דעמאלט האט מען געזען ווי די אלע וואס לעבן מיט א צדיק - די זענען אנגעגאנגען מיט'ן לעבן. אזוי אויף יעדעס מאל די גייעס ווארפט א שרעק, אדער עס פאסירט א טעראר אטאקע וכדומה לזה, די וואס האבן אמונה - די קענען ווייטער אנגיין מיט זייער לעבן, און די וואס האבן נישט קיין צדיק - די פאלן

חלשות, די דארפן ענדיגן זייערע טעג און יארן, זייער גאנצע לעבן - ביי פסיכיאטארן.

שטארק זיך און שטארק דיין ווייב; אויף גיי הפצה, געב די גוטע לעבן פאר אידישע קינדער, זאלן אלע לעבן די חיים טובים וואס דער רבי געבט אונז. עס איז דאך אזוי אנדערש ווען מען לעבט מיט א צדיק, מען האט א קלארע לויטערע אמונה. דער רבי זאגט (לקוטי מוה"ר חלק ב, סימן ח): "וצריך לבקש מאד מהשם יתברך שישנה להתקרב למנהיג אמת, כדי שישנה לאמונה אמתית בשלמות", מען דארף אסאך בעטן דעם אייבערשטן מען זאל זוכה זיין צו טרעפן אן אמת'ער צדיק וואס קען צוברענגען צו האבן א ריינע קלארע אמונה, "כל המתקרבים למנהיג אמת, זוכין לאמונה ישרה דקדשה", ווייל אלע וואס זענען מקורב צו אן אמת'ן צדיק, זענען זוכה צו האבן א קלארע אמונה.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

(קונטרס עצתו אמונה 256, פרשת בחוקותי, באר"י במדבר,

תשפ"ב)

ווי אזוי מען לערנט אויס קינדער זיך צו פארלאזן אויפ'ן אייבערשטן?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

איך וויל פרעגן ווי אזוי מען לערנט אויס קינדער זיך צו פארלאזן אויפ'ן אייבערשטן, אין די צייט וואס פון נאטור אויס וועלן די קינדער זיך פארלאזן אויף זייערע עלטערן.

יישר בח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום ג' פרשת שלח, כ"ב סיון, שנת תשע"ט לפרט קטן

לכבוד ... גרו יאיר.

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

ווי אזוי מען איז מחנך קינדער אזוי וואקסן זיי אויף; אז מען רעדט צו זיי אסאך פונעם אייבערשטן וועלן זיי אויפ'וואקסן מיט אמונה. קינדער וואס הערן טאג און נאכט פון די עלטערן און מחנכים: "דער אייבערשטער וועט העלפן", "מיט'ן אייבערשטן'ס הילף", "בעט דעם אייבערשטן", "יישר בח אייבערשטער", - וועלן אויפ'וואקסן גרויסע צדיקים.

קינדער כאפן זיך מער צו ווען מען רעדט צו זיי דיבורי אמונה; חכמינו זכרונם לברכה זאגן (סוטה ג): "בתחלה קודם שחטאו ישראל, היתה השכינה שורה עם כל אחד ואחד", פאר מען האט געזינדיגט האט די שכינה גערוט ביי

יעדן איינעם, "כיון שחטאו נסתלקה שכינה מהם", אבער וויבאלד מען האט געזינדיגט איז די שכינה אוועק געגאנגען; וואס איז דאס 'שכינה'? ווען א מענטש ווייסט קלאר אז אלעס איז דער אייבערשטער און עס איז גארנישט דא אויף די וועלט אויסער דעם אייבערשטן; וואס מען זעט מיט די אויגן איז נאר א לבוש פונעם אייבערשטן, ווייל דער אייבערשטער איז דאך ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין; אין שום מציא ות מבולעדיך כלל, ובכל תנועה ותנועה שם אלו פו של עולם, נאר ער האט זיך פארשטעלט אין דומם, צומת, חי, מדבר; אזוי אויף ווייסט ער אז דער אייבערשטער געפינט זיך מיט אים, ביי אים און נעבן אים, דאס מיינט 'השקאת השכינה' - די שכינה רוט ביי אים. דעמאלט הייבט דער מענטש אן רעדן צום אייבערשטן, ער דערציילט אלעס פאר'ן אייבערשטער און ער שמועסט זיך אויס זיין הארץ מיט אים אזוי ווי ער וואלט גערעדט מיט זיין נאנטער חבר.

אבער ווען א מענטש זינדיגט רחמנא לצלן גייט אריין אין אים חכמות, שטויתים און דמיונות, כאילו דער אייבערשטער האט איבער געלאזט די וועלט וכו'; מען איז צעבראכן און צערקסן און מען גייט ארום מיט קשיות און ספיקות אויפ'ן אייבערשטן רחמנא לצלן. דעריבער קינדער וואס זענען נאך ריין טוען די מצוות מיט א מוראדיגע אמת בתמימות ובפשיות, צו זיי קען מען רעדן ריינע אמונה ווערטער אן קיין דריידלעך.

זאלסטו זען צו רעדן מיט דינע קינדער מעשיות פון תפלה און מעשיות פון צדיקים, דערצייל זיי כסדר ווי אזוי דער אייבערשטער העלפט ווען מען דאוונט און מען בעט אים, זאלן זיי הערן ווי די הייליגע צדיקים האבן זוכה געווען צו ווערן אזוי הייליג און גרויס דורך רעדן אסאך צום אייבערשטן, דורךדעם וועט אין זיי אריין גיין א פייער פון קדושה.

קינדער האבן זייער ליב צו הערן מעשיות, דאס פלאקערט אויף זייער הארץ לעבודת השם יתברך, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוה"ר, חלק א, סימן רמח): "דע, שפפורי מעשיות מצדיקים, הוא דבר גדול מאד", זאלסט וויסן - זאגט דער רבי - אז דערציילן מעשיות פון צדיקים איז זייער א גרויסע זאך, "כי על ידי ספורים מצדיקים נתעורר ונתלהב הלב בהתעוררות גדול להשם יתברך, בחשק נמרץ מאד". ווייל ווען מען הערט א מעשה פון א צדיק ווערט מען אויף געפלאמט און מען באקומט א מוראדיגע חשק צו וועלן ווערן אן ערליכער איד, נאכדעם וואס מען זעט ווי דער צדיק האט זוכה געווען און ער איז בייגעשטאנען אלע זיינע נסיונות.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

(ספר עצתו אמונה חלק ד', מכתב תרטז)

ענדערש זיי א מלמד

בעזרת ה' תתברך - יום ג' פרשת עקב, י"ט מנחם-אב, שנת תשפ"ב לפרט קטן

לכבוד ... גרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

ענדערש זיי א מלמד, אזוי וועסטו קענען אריינלייגן אין די קינדער די ריינע אמונה, דו וועסט זיי אויסלערנען די פינפטע אני מאמין, "אני מאמין באמונה שלמה שהבורא יתברך שמו לו לבדו ראוי להתפלל", נאר צום אייבערשטן דארף מען זיך ווענדן בעת צרה, נישטא עפעס אנדערש צו טון; מען דארף בעטן דעם אייבערשטן, רעדן צו אים, "וואו ראוי להתפלל לזולתו", נישט בעטן אנדערע.

מהראש"ש דערציילט, ער האט געהאט א מלמד א ברסלב'ער חסיד, ער פלעגט אריינלייגן אין די קינדער זייער שטארקע אמונה. די חדר איז געווען אין א שול, און ווען א קינד האט עפעס געדארפט - פלעגט דער מלמד נעמען דעם קינד און אים שטעלן ביים ארון הקודש, ער האט געהייסן דעם קינד קישן די פרקת, ער האט אים פארגעזאגט א תפלה און אים געהייסן נאכזאגן ווארט ביי ווארט; אזוי האט ער אריינגעברענגט אין די קינדער די זאך פון תפלה, אז ווען מען דארף עפעס - זאל מען צוגיין צום ארון הקודש, געבן א קיש דעם פרקת און בעטן פונעם אייבערשטן וואס מען דארף. א פתיבה וחתומה טובה, א גוט געבענטשט יאר.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת פי תצא תשפ"ב 270)

שבת קען זיין ביי איינעם זיין א גן עדן און ביים צווייטן א גיהנום

בעזרת ה' תתברך - יום ה' פרשת לך לך, ט' מר-חשון, שנת תשפ"ג לפרט קטן לכבוד מיין טייערער ... גרו יאיר ברסלב, ליבערטי

לערערניס אין בית פיגא; ענדערש זאלט איר זיין א לערערין אין א צווייטע מוסד און דארט איינפלאנצן אמונה אין אידישע קינדער.

אמונה איז דער עיקר וואס מען דארף אריינלייגן אין קינדער, אמונה ווערט צעטיילט אין דריי חלקים:

די ערשטע און וויכטיגסטע - איז צו לערנען מיט די קינדער אז אלעס איז פונעם באשעפער, די וועלט האט א בעל הבית, איינער פירט אלעס; דער באשעפער מאכט אלעס און טוט נישט - נאר דורף אים.

אז עס קומט קאראנע - איז דאס פונעם באשעפער, אז די פרייזן הייבן זיך - איז דאס פונעם באשעפער, אז עס קומען הייסע טעג - איז דאס פונעם באשעפער, אז עס קומען שטורעם ווינטן, צונאמיס, מלחמות - אלעס אלעס איז פון באשעפער.

די צווייטע חלק, רעדט צו די קינדער פון צדיקים; דערציילט זיי מעשיות פון הייליגע צדיקים, פונעם הייליגן רביין רבי אלימלך פון ליזענסק זכותו יגן עלינו, פון הייליגן רבי זושא זכותו יגן עלינו און פון אלע צדיקים.

די דריטע חלק איז אמונה אין זיך; הייבט אויף די קינדער, בויט זיי אויף, נעמט די מיידלעך וואס זענען ביי זיך צעקלאפט און בויט זיי אויף. ווען קינדער זאגן: "איך קען נישט", זאלט איר זיי זאגן: "קוק, דו קענסט נא; לאמיר פרויבירן"; דאס איז זייער וויכטיג פאר קינדער, זיי זאלן האבן א לערערין וואס בויט זיי אויף.

איך האף איר וועט אננעמען מייע ווערטרער, זיך נישט עקשנען דוקא צו קומען לערנען פאר קינדער אין בית פיגא. מיר האבן גוטע לערערניס וואס לערנען מיט די קינדער אמונה, ענדערש גייט אין א צווייטע מוסד - דארטן פלאנצן אמונה, אויף וועט איר זיך נישט דארפן קריגן מיט אייערע טייערע עלטערן.

אויף די צווייטע פראגע וכו'; פראגע אייערע עלטערן, איר האט זייער חשוב'ע עלטערן, זיי פירן זיך מיט די העכסטע סטאנדארט צניעות. אויב אייער מאמע זאגט איר קענט גיין מיט וכו', זאלט איר זי אויסהערן.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת חקת (באר"י בלק) תשפ"ב 262)

חכמינו זכרונם לברכה זאגן (בריש ח'): "אין גיהנום לעולם הבא", נישטא קיין גיהנום לעולם הבא, "אלא הקדוש ברוך הוא מוציא חמה מנרתיקה", דער אייבערשטער וועט ארויסנעמען די זון פון איר האלטער, "צדיקים מתרפאין בה", צדיקים וועלן זיך אויסהיילן, "ורשעים נדונים בה", און די רשעים וועלן פארברענט ווערן מיט דעם.

מען קען זאגן פשט, "שבת" איז "מעין עולם הבא", און די זון מיינט מען אז א מענטש שפירט דעם אייבערשטן, ער זעט דעם אייבערשטן אין יעדע זאך, אזוי ווי דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן א): "בחינת שמש", וכו', "בחינת יארח צדיקים", וכו'.

שבת קען זיין פאר איינעם א גן עדן, מען זיצט מיט די משפחה, מיט די ווייב און קינדער, מען עסט און מען טרינקט לכבוד שבת, מען זינגט זמירות, מען רעדט פון די פרשה, פון מעשיות פון תפלה ואמונה, מעשיות פון צדיקים; עס איז ממש מעין עולם הבא.

וידער ביי רשעים איז שבת ממש א גיהנום, מען קריגט זיך, מען רעגט זיך, מען צינדט אן די פייער פון גיהנום, אזוי ווי דער זוהר הקדוש זאגט (תיקון מה, דף פה): "כל מאן דכעיס פאלו אוקיד נורא דגיהנם", ווער עס קריגט זיך שבת און בעסט'ט זיך - צינדט אן די גיהנום.

וואויל איז דעם מענטש וואס לעבט מיט אמונה, מיט אמונת צדיקים, ער ווארט א גאנצע וואך אויף שבת, און לעבט א גאנצע וואך מיטן שבת. דער איז זוכה, עס שיינט אים דער זון וואס וועט שיינען לעתיד לבוא פאר די צדיקים, אזוי ווי עס שטייט (מלאכי ג, ט): "וירחקה לכם יראי שמי וגו'", והבן למעשה.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת וישלח 280 תשפ"ג)

אינפלאנצן אין די קינדער די דריי חלקים פון אמונה

בעזרת ה' תתברך - ערב שבת קודש פרשת בהעלותך, י"ח סיון, שנת תשפ"ב לפרט קטן איך האב ערהאלטן אייער בריוו. ענדערש זאלט איר זיך איינגעבן ביי אנדערע סקולס צו זיין א לערערין, מיר האבן גענוג

צו באקומען וועכנטליך דעם גליון, ביטע שרייבט צו: jhbul1234@gmail.com

קול ברסלב

קוואל פון חיזוק (פרויקט) - שיעורים; מעשיות פון תפלה; רעסעפיס; און נאך
845-351-9060 / 212-444-9169
ארץ ישראל 0797040069 / ענגלאנד 03303502363 / קאנאדא 438-320-9090
חיזוק יומי אימעיל / chizikyomi@gmail.com / טעלעפאן מעסידיזשינג 347-630-2876

קול ברסלב - שיעורים; חיזוק יומי; ניגונים; מעשיות פון תפלה און נאך
212-444-9191 / 845-351-0910
ארץ ישראל 0797040066 / ענגלאנד 03303502361 / קאנאדא 4383008080
בעלגיע 3235003461 / ארגענטינע 11552354370